Montajul

On Noiembrie 15, 2015

Găsește noi teorii în practica creației, urmând calea firească a unei gândiri condiționate de experiența emoțională.

Eisenstein a încercat să transpună montajul paralel din sfera acțiunii în cea a semnificației, alăturând cadrelor care-i înfățișau pe menșevici ținând discursuri sforăitoare și lacrimogene, câteva imagini de mâini zdrăngănind harpe și balalaici. Dar paralelismul era pur literar, de aceea în fond necinematografic, nerealizat.

Oprim aici înșirarea exemplelor... Ele l-au dus pe Eisenstein la pasul următor prin care a căutat în această modalitate esența cinematografiei. Acesta era „filmul intelectual" pentru care a militat câțiva ani și la baza căruia era ideea după care: „Cinematografia este, înainte de toate și în esențial, montaj". Pentru că și teoria filmului intelectual - a cărui sarcină era restaurarea plenitudinii emoționale în proces intelectual - nu era decât *reductio ad paradox* al acestei concepții despre montaj.

Şi astfel, din nou, teoria se născu din practica creației. Era totdeauna calea firească a gândirii lui Eisenstein: de la fondul de experiență emoțional - prin experiența intelectuală - la film - și de aici la teorie. Chiar dacă denigratorii săi doar afirmau existența unui proces invers în creația sa și aceasta cu scopul de a-i demonstra caducitatea. *

Leadership: Poți să faci trecerea la fondul de experiență emoțional prin utilizarea experienței intelectuale, procedeu specific unei creații care își revendică termenul de perfecțiune prin practicarea paralelismului?

Principalul aspect care caracterizează montajul este o creație care își revendică termenul de perfecțiune prin practicarea paralelismului, din sfera acțiunii în cea a semnificației, atunci când realitatea se dezvăluie în forma unei trăiri tainice care îți dă senzația ai acumulat o mulțime de experiențe pe parcursul unei vieți întregi. Regizorul este o consecință intrinsecă a credinței într-o realitate plăsmuitoare a omului întreg, o realitate pe care nimeni altcineva nu o prevede, putând fi însușită numai în funcție de ce el trăiește într-un anumit punct al vieții.

Oricât s-ar dezvolta o idee, fiind vorba despre o cheie a operei realizate în cea mai mare parte cu contribuția experienței acumulate din „căutarea esenței", procesul științific de tratare a unui anumit subiect - de la activitatea intelectuală la fondul emoțional - se manifestă în direcția folosirii unui stil aparte de a te dărui evoluției și de a-ți demonstra autenticitatea.

Leadershipul, din felul în care cauți să descoperi esența unor noi cunoștințe, neputând fi „programatic", poate avea ca rezultat această direcție de cercetare a profunzimilor din care arta își trage seva, asumată ca obiectiv asociat experienței de creație, care cuprinde în primul rând fondul de experiență emoțional dobândit într-un singur eveniment spectaculos al vieții.

Povestea unui destin de regizor urmează calea unei gândiri axate pe certitudine care își transpune relația dintre existența obișnuită și trăirea estetică suficient de activă într-o reprezentare vizuală de excepție.

Practic, are loc un gen de atașament între ceea ce încerci să exprimi și semnificația pe care o atribui realității, alăturând imagini și reprezentări ale lumii, cât mai contrastante, din prezent sau din trecut. Amintiți-vă ce scria Ana Blandiana: „ *Am observat că, pe măsură ce se așterne*

timpul, amintirile nu se șterg, ci își accentuează contrastele, pierd mulțimea nuanțelor și-a tonurilor de gri pentru a păstra numai un ferm desen în alburi și negruri exclusive. "

Emoționalul care rezidă din ceea ce ești atunci când pui „în scenă" noi experimente, în mijlocul adaosurilor informaționale declanșatoare de stări de tip „Wait", în mijlocul cărora se află omul în care te oglindești, devine treptat un fel de compromis între putința de a te exprima și putința intelectualului de a schimba anumite percepții vis-a-vis de un anumit eveniment, fenomen, profil sau subiect de studiu.

Ori a pune în scenă aceste experimente de oglindire în altcineva sau altceva, nu este doar un produs al gândirii. Montajul poate fi, ca atare, alimentat de atitudinea de tip „empatic" – o formă de intuire a realității prin identificare afectivă.

Leadershipul este coordonata avântului de a descoperi o nouă realitate transpus într-o capodoperă de creație care surprinde o anumită emoție și transmite o senzație de putere și dinamism în stare să vrăjească, să producă dependență.

Montajul aduce în prim plan interesul acordat reconfigurării lumii interioare, prin reflectarea unei imagini exterioare.

Un lider excepțional își asumă rolul de artist în utilizarea jocului de rol. El își exersează autenticitatea prin imaginarea propriei versiuni a realității faptelor, și redarea lor într-un conținut care îi oglindește stilul de a gândi și a simți. Jocul de rol este o călătorie spre un alt „înainte" al propriei tale persoane.

Şi ce este o călătorie, spunea Ana Blandiana, dacă nu o încercare de a vedea cum, în alte condiții, sufletul nostru rămâne același? Ce este o călătorie dacă nu o experiență capabilă să verifice, printre întrebări și comparații, puterea noastră de a reacționa, de a răspunde? Pentru că, oricât de modești am fi, nu putem să nu observăm că important cu adevărat nu este ceea ce am văzut, mișcându-ne, ci ceea ce am simțit în mișcare.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/montajul.html